

стори. Човѣкътъ, който живѣлъ въ колибата билъ даже много добъръ орженъ майсторъ.

Той още не знаялъ да обработва желѣзото, но грубитѣ камъни въ неговитѣ ржцѣ ставали изкусно изработени сѣчива или пъкъ грозни оржжия за война.

Едно отъ дѣцата на дивака намѣрило красива камъкъ, довлеченъ отъ водата. То си помислило, че това е единъ отъ многото непотрѣбни откжследи, които се търкалятъ около работилницата на баща му, затова го взелъ да си играе съ него и да го търкаля като топка. Но бащата, зачуденъ отъ цвѣта и прозрачната лъскавина на камъка, взелъ го отъ дѣтето и повикалъ другитѣ дѣца да му се полюбуватъ. Въ околността нѣмало нито една скала, отдѣто би могълъ да се откжсне такъвъ камъкъ. Майсторътъ поржчалъ на всичкитѣ си домашни добрѣ да прѣглеждатъ всѣки камъкъ, който довлеча потокътъ, но напразно тѣ чакали и търсили: другъ такъвъ камъкъ не намѣрили, и този си останалъ въ работилницата като единственъ и рѣдъкъ екземпляръ.

Слѣдъ нѣколко дни слѣзълъ отъ гората единъ човѣкъ и попиталъ майстора, готово ли е поржчаното му оржжие. Този човѣкъ билъ съ бѣлъ цвѣтъ на кожата, но лицето и тѣлото му били боядисани съсъ сокътъ на едно растение. На този сокъ и днесъ индийцитѣ викатъ „войнишка боя“. Той билъ нашаренъ отъ главата до краката, и сѣмейството на майстора го гледало съ вѣсторгъ и уважение. Поржчаното му оржжие било войнишка сѣкира, най-тежка и остра, каквато е могла да бжде направена въ онова врѣме. Оржжието му било прѣдадено за двѣ мечи кожи, както било пазарено. Като се разплатили, шарениятъ човѣкъ вече искалъ да си отива, но оржжениятъ майсторъ му показалъ червения камъкъ и му прѣд-